

2. Рогульський С.С. Адміністративно–правові заходи боротьби з корупцією в Україні: Дис.. канд. юрид. наук: 12.00.07 / С.С. Рогульський – К., 2015. – 187 арк. (17)

3. Про зайнятість населення: Закон України від 5 липня 2012 року № 5067-VI / Законодавство України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5067-17>

4. Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття: Закон України від 2 березня 2000 року N 1533-III / Законодавство України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1533-14>

5. Положення про Державну службу зайнятості: затверджено Указом Президента України від 16 січня 2013 року № 19/2013 / Законодавство України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/19/2013>

ПРІОРИТЕТИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СИСТЕМІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ГАЛУЗЕЙ ПРОМИСЛОВОСТІ

М.А. Слатвінський

кандидат економічних наук, доцент

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

Поточна економічна ситуація в промисловості характеризується незначною активізацією виробничої діяльності підприємств: негативна динаміка індексу промислової продукції, яка прослідковувалась, починаючи з 2012 року, змінилась на позитивну в 2016-2017 рр. [1]. Водночас, спостерігаються аналогічні коливання показників інвестиційної активності підприємств; з 2015 року відбувається зростання в номінальному виразі обсягів капітальних інвестицій в більшості галузей промисловості, які однак лише в 2016 році стали перевищувати аналогічні значення за 2012 р.

Фінансування капітальних інвестицій в Україні за даними офіційної статистики в 2013-2017 рр. становило 66-69% за рахунок власних коштів підприємств на фоні зменшення часток бюджетного та банківського фінансування. При цьому не менше 27% підприємств України внаслідок власного скрутного фінансового стану не мають можливості інвестування за рахунок прибутку.

З огляду на описані тенденції інвестиційної діяльності, припускаємо, що інвестиційна політика щодо підприємств має ґрунтуватися на оптимальному поєднанні попередньої мобілізації внутрішніх інвестиційних ресурсів і отримання зовнішніх інвестицій на подальший розвиток.

Розміри прибутку, що вкладається у розвиток виробництва, можуть бути значно збільшені за рахунок наступних резервів: зниження кількості збиткових підприємств і величини збитків за рахунок санаційних та антикризових заходів;

підвищення рентабельності шляхом оптимізації структури активів підприємств; удосконалення системи формування прибутку на користь промислових підприємств тощо.

Вирішення завдань залучення зовнішніх інвестицій можна реалізувати за рахунок трансформації банківських коштів в інвестиції, хоча для адекватної інвестиційної підтримки реструктуризації та економічного зростання промисловості одних ресурсів вітчизняної банківської системи зовсім недостатньо. Основою вирішення цього завдання передбачається подальше опрацювання механізму захисту прав інвесторів, договірно-правової частини інвестиційних відносин, розвитку різних форм страхування інвестицій з відповідним внесенням змін до законодавства.

У ринкових умовах головним в економічній діяльності суб'єкта господарювання є випуск конкурентоспроможної продукції, що дозволяє накопичувати додатковий фінансовий ресурс, а для цього необхідне постійне вкладення коштів в інновації. Аналіз спрямованості інвестиційної активності промислових підприємств за період 2013-2017 рр. свідчить про те, що в якості пріоритетних цілей для підприємств більшості галузей промисловості зберігалася тенденція здійснення інвестицій не в комплексні інновації, а в окремі заходи, пов'язані в основному з підтриманням поточного виробництва. Це знижує прибутковість інвестиційних заходів і не дозволяє перейти до випуску конкурентоспроможної продукції.

Вирішення цих завдань, що будуть спрямовані на підвищення рівня інвестиційної безпеки галузей промисловості в значній мірі залежатиме від прийнятих заходів щодо стримування інфляції, реструктуризації банківської системи, удосконалення законодавчої бази інвестиційної діяльності, поширення лізингових інвестицій.

Результати проведених раніше досліджень [2; 3] показують, що для вирішення проблем економічного зростання, запобігання різного роду загроз, впровадження нових технологій і забезпечення сталого зростання виробництва конкурентоспроможної продукції необхідні першочергові заходи, пов'язані з наступними діями.

1. Створити інвестиційно-привабливий імідж об'єктів інвестування, чому перешкоджає ряд невирішених проблем, таких як:

– неготовність вітчизняної економіки ефективно використовувати накопичені ресурси за повністю не сформованих ринкових інститутів інвестування в реальний сектор, у тому числі невідпрацьованості механізмів трансформації наявних у країні фінансових ресурсів (заощадження населення, різні фонди, банківський капітал і ін.) під вкладення в основний капітал;

– низька ліквідність і платоспроможність всієї національної економіки: банківської сфери, реального сектора економіки, держави і населення. Для переключення частини ресурсів банківської системи на інвестиції в реальний сектор економіки необхідні покращення фінансового стану самих банків і забезпечення більш високої прибутковості інвестицій цінних паперів.

2. Враховуючи, що капітальні інвестиції в основний і оборотний капітал здійснюються в основному за рахунок власних коштів підприємств, потрібно

знизити податкове навантаження на підприємства в період технічного переозброєння та реконструкції, а також розглянути можливість надання «податкових канікул» на термін 3-5 років підприємствам, які впроваджують принципово нові технології, машини й устаткування (за впровадження механізмів державного контролю за цільовим використанням власних інвестиційних і фінансових ресурсів цих підприємств).

3. Необхідно також розширити використання заощаджень населення в якості інвестицій в основний капітал. Для цього потрібно точно визначити механізм участі інвестиційних фондів та комерційних банків як акумуляторів заощаджень населення в інвестуванні державних програм і ефективних інвестиційних проектів, які пройшли державну експертизу, під гарантії держави. Паралельно цьому – вдосконалити нормативно-правову базу, яка стимулюватиме приватних вкладників надавати довгострокові інвестиційні ресурси під гарантії держави з підвищеною відсотковою ставкою (рис. 1).

В цілях же створення ефективного механізму активізації залучення інвестицій в реальний сектор економіки держава має забезпечити подальший розвиток інфраструктури інвестиційного ринку, тобто інвестиційно-пайових фондів, фондів венчурного фінансування нової техніки, страхових та інформаційних агентств, а також продовжувати вдосконалення системи законодавства щодо підтримки вітчизняних і зарубіжних інвесторів.

Рис. 1. Структура побудови механізму активізації інвестиційної діяльності

Загалом, пріоритетами державного управління у системі забезпечення інвестиційної безпеки підприємств галузей промисловості на найближчу перспективу повинні бути:

- індикативне регулювання і моніторинг інвестиційних процесів;
- інформаційно-координаційна робота;

– формування сприятливого клімату.

При цьому основними об'єктами державної підтримки мають стати підприємства, що мають стратегічно важливе значення для вітчизняної економіки, та підприємства, що володіють високим науково-технічним потенціалом.

Список використаних джерел:

1. Державна служба статистики України : офіційний сайт [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу:

http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2014/pr/ipp/ipp_u/ipp2010-2018xls_u.xls

2. Музиченко А. С. Інвестиції як чинник модернізації економіки України / А. С. Музиченко, М. А. Слатвінський // Інвестиції: практика та досвід. – 2014. – № 3. – С. 6-10.

3. Чвортко Л. А. Проблемы формирования инвестиционного портфеля страховых компаний Украины / Л. А. Чвортко Стратегические направления социально-экономического и финансового обеспечения развития национальной экономики : материалы II Междунар. науч.-практ. конф. (г. Минск, 27-28 сент. 2018 г.) / редкол.: В.В. Пузиков [и др.]. – Минск : Право и экономика, 2018. – С. 134-136.

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

І.О. Сорочинський,
магістр

І.М. Новак,

доктор економічних наук, доцент

Уманський національний університет садівництва

У сучасних умовах персонал є одним з найважливіших елементів будь-якої організації і одним із найбільш вартісних ресурсів інноваційного розвитку. Якісний відбір трудових ресурсів здатний значно підвищити ефективність роботи організації, а інноваційність в управлінні персоналом створює належні умови праці, а також надає можливість кар'єрного зростання і необхідний ступінь упевненості у завтрашньому дні.

Проблеми теорії і практики управління персоналом досліджували як вітчизняні, так закордонні вчені, серед яких можна виділити: В. Весніна, Б. Генкіна, Г. Деслера, В. Дятлова, А. Єгоршина, А. Колота, П. Друкера та ін. Проте дослідження питань практики інноваційного управління персоналом-технологіями в сучасних умовах господарювання вимагає дедалі більшої уваги.

У сучасній науковій літературі приділяється велика увага інноваціям і інноваційним технологіям управління.

Проте сам термін «інновації» має чимало трактувань. На думку П. Друкера інновація є результатом впливу новини на життя людей. В. Хиппель під нововведенням розумів новий продукт або процес, а під інновацією –